

उक्तवानसि मां पूर्वमृतां तां कुरु वै गिरं । नोक्तपूर्वञ्च भगवन् वृथा ते किञ्चिदीश्वर ।
 तस्मादेतत् भवेत् सत्यं त्वयोक्तं द्विजसत्तम । वृहस्पतिरथोवाच शक्राणीं भयमोहितां ।
 यदुक्ताऽसि मया देवि सत्यं तद्भविता ध्रुवं । द्रक्ष्यसे देवराजानमिन्द्रं शीघ्रमिहागतं । १९५
 न भेतव्यञ्च नज्जषात्सत्यमेतद्वीमि ते । समानयिष्ये शक्रेण न चिराद्भवतीमहं ।
 अथ शुश्राव नज्जषः शक्राणीं शरणं गतां । वृहस्पतेरङ्गिरसश्चक्रोध स नृपस्तदा ।
 इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि सेनोद्योगपर्वणि इन्द्राणीभ्ये दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥
 ॥ शल्य उवाच ॥ क्रुद्धं तु नज्जषं दृष्ट्वा देवा ऋषिपुरोगमाः । अत्रुवन् देवराजानं नज्जषं घोरदर्शनं ।
 देवराज जहि क्रोधं त्वयि क्रुद्धे जगदिभो । चक्षुः सासुरगन्धर्वं सकिन्नरमहोरगं ।
 जहि क्रोधमिमं साधो न कुप्यन्ति भवदिधाः । परस्य पत्नी सा देवी प्रसीदस्व सुरेश्वर । १९०
 निर्वर्त्तय मनः पापात्परदारभिमर्षणात् । देवराजोऽसि भद्रं ते प्रजा धर्मेण पालय ।
 एवमुक्ता न जग्राह तद्वचः काममोहितः । अथ देवानुवाचेदमिन्द्रं प्रति सुराधिपः ।
 अहल्या धर्षिता पूर्वमृषिपत्नी यशस्विनी । जीवतो भर्तुरिन्द्रेण स वः किं न निवारितः ।
 बह्वनि च नृशंसानि कृतानीन्द्रेण वै पुरा । वैधर्म्याण्युपधास्यैव स वः किं न निवारितः ।
 उपतिष्ठतु देवी मामेतदस्या हितं परं । युष्माकञ्च सदा देवाः शिवमेवं भविष्यति । १९५
 ॥ देवा ऊचुः ॥ इन्द्राणीमानयिष्यामो यथेच्छसि दिवस्यते । जहि क्रोधमिमं वीर प्रीतो भव सुरेश्वर ।
 ॥ शल्य उवाच ॥ इत्युक्त्वा तं तदा देवा ऋषिभिः सह भारत । जग्मुर्वृहस्पतिं वक्रुमिन्द्राणीं चाशुभं वचः ।
 जानीमः शरणं प्राप्तामिन्द्राणीं तव वेश्मनि । दत्ताभयाञ्च विप्रेन्द्र त्वया देवर्षिसत्तम ।
 ते त्वां देवाः सगन्धर्व्या ऋषयश्च महाद्युते । प्रसादयन्ति चेन्द्राणी नज्जषाय प्रदीयतां ।
 इन्द्रादिशिष्टो नज्जषो देवराजो महाद्युतिः । वृणोत्विमं वरारोहा भर्तृत्वे वरवर्णिनी । १९०
 एवमुक्ते तु सा देवी वास्यमुत्सृज्य सखनं । उवाच रुदतो दीना वृहस्पतिमिदं वचः ।
 नाहमिच्छामि नज्जषं पतिं देवर्षिसत्तम । शरणागताऽस्मि ते ब्रह्मंस्त्रायस्व महतो भयात् ।
 ॥ वृहस्पतिरुवाच ॥ शरणागतां न त्यजेयमिन्द्राणीं मम निश्चयः । धर्मज्ञां सत्यशीलाञ्च न त्यजेयमनिन्दिते ।
 नाकार्यं कर्तुमिच्छामि ब्राह्मणः सन् विशेषतः । श्रुतधर्मा सत्यशीलो जानन्धर्मानुशासनं ।
 नाहमेतत्करिष्यामि गच्छध्वं वै सुरोत्तमाः । अस्मिंश्चार्थे पुरा गीतं ब्रह्मणा श्रूयतामिदं । १९५
 न तस्य बीजं रोहति बीजकाले न तस्य वर्षं वर्षति वर्षकाले । भीतं प्रपन्नं प्रददाति शत्रवे न स चातारं लभते चाण
 मिच्छन् ।
 मोघमन्नं बिन्दति चाप्यचेताः स्वर्गालोकाद्भ्रूयति नष्टचेष्टः । भीतं प्रपन्नं प्रददाति यो वै न तस्य हव्यं प्रतिगृह्णन्ति देवाः ।
 प्रमीयते चास्य प्रजा ह्यकाले सदा विवादं पितरोऽस्य कुर्वते । भीतं प्रपन्नं प्रददाति शत्रवे सेन्द्रा देवाः प्रहरन्त्यस्य वज्रं ।
 एतदेवं विजानन्वै न दास्यामि शचीमिमां । इन्द्राणीं विश्रुतां लोके शक्रस्य महिषीं प्रियां ।
 अस्या हितं भवेद्यच्च मम चापि हितं भवेत् । क्रियतां तत्पुरश्चेष्टा न हि दास्याम्यहं शचीं । १९०